

Sygnatura akt II C 781/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko M. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.901,12 zł (trzydzieści tysięcy dziewięćset jeden złotych dwanaście groszy) z odsetkami umownymi w wysokości 14% (czternaście procent) w skali roku od kwoty 13.216,75 zł (trzydzieści tysięcy dwieście szesnaście złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 24 listopada 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 198,38 zł (sto dziewięćdziesiąt osiem złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 781/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 listopada 2018 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko M. J., powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wniósł o zapłatę od pozwanego na jego rzecz kwoty 13.901,12 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14% rocznie od kwoty 13.216,75 zł od dnia 24 listopada 2018 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że zobowiązanie pozwanego wobec powoda wynika z umowy pożyczki z dnia 20 lipca 2016 roku, która została wypowiedziana z uwagi na niewywiązywanie się z warunków umowy.

(pozew k. 4-6, pismo k. 20-20v, pełnomocnictwo k. 14, odpis KRS k. 15-16v)

W dniu 25 stycznia 2019 roku w niniejszej sprawie pod sygn. akt VI Nc-e 2197411/18 wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 7)

W dniu 20 lutego 2019 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwany zaskarżył nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany zarzucił nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem.

(sprzeciw k. 8, pełnomocnictwo k. 8v)

Postanowieniem z dnia 22 maja 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2197411/18 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 11)

W piśmie z dnia 8 października 2019 roku pozwany podniósł, że brak jest dokumentów pozwalających ustalić stan faktyczny i rzeczywistą kwotę wierzytelności, a także powiadomień, o których mowa w § 5 umowy. Wskazał, że bez regulaminów, tabel opłat i prowizji, strona pozwana nie jest w stanie precyzyjnie określić kwoty roszczenia, zaś przedstawione przez powoda dokumenty w postaci historii operacji oraz wyciągu z ksiąg banku nie są wystarczające dla udowodnienia istnienia i wysokości zadłużenia. Pozwany zarzucił, że bank nie podjął wcześniej prawidłowej procedury upominawczej, oraz pismo z dnia 25 września 2017 roku jest niejednoznaczne, nie do końca wyraża wolę Banku i nie może być traktowane jako wypowiedzenie umowy. W samym wezwaniu do zapłaty, zawartym w tym piśmie nie wiadomo, czy chodzi o kwotę 18.265,70 zł czy 945,80 zł. Jasne było tylko, że jeśli w ciągu 30 dni pozwany spłaci zadłużenie, skutki wypowiedzenia ustaną. Według pozwanego, uzależnienie wypowiedzenia od zapłaty nieokreślonej kwoty godziło w stabilność kontaktów prawnych stron. Według niego, wypowiedzenie umowy, jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze prawnokształtującym, nie może być złożone z zastrzeżeniem warunku. Nadto wypowiedzenie umowy nie nastąpiło zgodnie z art. 75c prawa bankowego. Pozwany podniósł, że ze złożonych przez powoda dokumentów wynika, że zysk powoda wynosi 386%, gdyż klient otrzymał kwotę 15.000zł, dokonał wpłat na kwotę 10.932,73 zł, a w pozwie żądano kwoty prawie 16.000 zł. Zdaniem pozwanego może to świadczyć o błędzie w dokumentach, lub rażąco wysokich opłatach, którymi obciążono pożyczkobiorcę. Pozwany podniósł także, iż w umowie nastąpił warunek zabroniony poprzez narzucenie ubezpieczenia pod rygorem nie zawarcia umowy. Polisa stanowiła 31% otrzymanej kwoty i jest rażąco wygórowana. Nie wiadomo też, czy osoba ze strony banku, która występowała jako pośrednik ubezpieczeniowy, posiadała odpowiednie uprawnienia do zawierania takich umów ubezpieczenia, odpowiednie kwalifikacje i przeszkolenie w tym zakresie. Według pozwanego bank, który zabezpieczał swoje interesy poprzez polisę ubezpieczenia, winien w pierwszej kolejności podjąć próbę pozyskania środków z tej polisy przed wytoczeniem powództwa.

(pismo k. 39-49)

W piśmie z dnia 7 października 2019 roku powód podniósł, że pozwany zawarł umowę pożyczki dobrowolnie. Umowa została wypowiedziana, gdyż pozwany nie dokonywał terminowych wpłat. Wezwanie do zapłaty, jak też wypowiedzenie umowy pozwany odebrał osobiście. W treści wezwania do zapłaty, powód spełnił obowiązek wynikający z art. 75c prawa bankowego.

(pismo k. 51-52)

W piśmie z dnia 7 listopada 2019 roku powód podniósł, że wszelkie przedłożone przez niego dokumenty w sposób wyczerpujący udowodniły wymagalność, wysokość i zasadność dochodzonego roszczenia. Zgodnie z postanowieniami umowy kwota zadłużenia była oprocentowana w stosunku rocznym według zmiennej stopy procentowej. Od zadłużenia przeterminowanego powód pobierał odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Powód zaprzeczył, aby umowa zawierała klauzule abuzywne. Powód wyjaśnił, że działając w duchu postawy prokonsumenckiej, zawarł z pozwanym porozumienie w spłacie, podpisane przez pozwanego w dniu 29 grudnia 2017 roku. Pozwany nie dotrzymał warunków porozumienia, ostatnią wpłatę odnotowano w dniu 11 lipca 2018 roku. Brak jest podstaw do twierdzenia, że umowa pożyczki została z pozwanym zawarta pod warunkiem zawarcia umowy ubezpieczenia, która stanowi jedynie dodatkowy wariant kierowany do klienta. Pozwany dobrowolnie wystąpił z wnioskiem o zawarcie takiej umowy. Z momentem postawienia roszczenia w stan wymagalności, dochodzi do zwrotu składki z tytułu ubezpieczenia, która została zaliczona na poczet kapitału. Mając na uwadze treść art. 97 kc,

należy przyjąć, że podpisani pod umową ubezpieczenia pracownicy strony powodowej są upoważnieni do składania oświadczeń woli.

(pismo k. 62-66v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. J. (pożyczkobiorca) w dniu 20 lipca 2016 roku zawarł z (...) Bankiem (...) spółką akcyjną w W. ((...) SA) umowę pożyczki numer (...) z pakietem ubezpieczeniowym. Zgodnie z umową (...) SA udzielił pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w kwocie 20.429,43 zł obejmującej całkowitą kwotę pożyczki w wysokości 15.000 zł, kwotę przeznaczoną na zapłatę kosztów związanych z udzieleniem pożyczki obejmującą: prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 787,81 zł, składki ubezpieczeniowe za cały okres ubezpieczenia równy okresowi kredytowania w wysokości 4641,62 zł z tytułu zawarcia a) umowy ubezpieczenia na życie zawartej na podstawie Warunków (...) dla pożyczkobiorców (...) obejmujących warunki ubezpieczenia na życie oraz warunki ubezpieczenia spłaty pożyczki gotówkowej na wypadek utraty źródła dochodu albo inwalidztwa w następstwie nieszczęśliwego wypadku, b) umowy ubezpieczenia utraty źródła dochodu albo inwalidztwa w następstwie nieszczęśliwego wypadku. Okres kredytowania zgodnie z umową strony określiły na 84 miesiące. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 13.527,36 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 22,66%. Kwota pożyczki była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 9,99% w stosunku rocznym. W okresie obowiązywania umowy, (...) SA był uprawniony do podwyższania albo obniżania oprocentowania pożyczki w sytuacji odpowiednio wzrostu albo spadku: 1) którejkolwiek z podstawowych stóp procentowych Narodowego Banku Polskiego ustalanych przez Radę Polityki Pieniężnej, publikowanych na stronie internetowej NBP, o co najmniej 0,25 punktu procentowego, lub 2) ustalonych jako średnia arytmetyczna notowań z miesiąca kalendarzowego, którejkolwiek z następujących stawek referencyjnych dla depozytów złotych udzielanych na polskim rynku międzybankowym: WIBOR 1M, WIBOR 3M, WIBOR 6M, WIBOR 9M, WIBOR 12M, publikowanych w serwisie informacyjnym R., o co najmniej 0,10 punktu procentowego. Pożyczkobiorcy przysługiwało prawo złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w przypadku braku akceptacji zmiany oprocentowania w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o tej zmianie. Odsetki liczone były od aktualnego stanu zadłużenia, za faktyczny okres wykorzystania pożyczki. Wypłata pożyczki nastąpiła jednorazowo w dniu 20 lipca 2016 roku przelewem na rachunek bankowy: (...). Strony umowy postanowiły, że spłaty będą dokonywane przez (...) SA w drodze potrącenia wymagalnych należności ze środków pieniężnych na rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym pożyczkobiorcy nr (...) prowadzonym przez (...) SA. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zapewnienia środków pieniężnych na spłatę raty na tym rachunku, w terminach ustalonych w planie spłaty. Pożyczkobiorca został zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 84 równych ratach kapitałowo – odsetkowych, płatnych w okresach miesięcznych, w wysokości i terminach wyszczególnionych w planie spłaty, który stanowił integralną część umowy. Zgodnie z umową wpłaty na rachunek nr (...) są przez (...) SA zaliczane na poczet należności w następującej kolejności: prowizje i opłaty, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zaległe, zadłużenie przeterminowane z tytułu pożyczki, odsetki bieżące, zadłużenie z tytułu pożyczki. Według umowy kwoty niespłaconych w całości lub w części rat pożyczki – w terminach określonych w planie spłaty – stają się następnego dnia po upływie tych terminów zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym. W przypadku nie spłacenia raty w terminie, (...) SA pobiera od kwoty zaległej raty pożyczki odsetki według zmiennej stopy procentowej zadłużenia przeterminowanego, która odpowiada aktualnej wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikającej z powszechnie obowiązujących przepisów prawa i w dniu zawarcia umowy wynosi dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych tj. 14% w stosunku rocznym. Zgodnie z umową (...) SA mógł wypowiedzieć umowę pożyczki m.in. w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni i był liczony od dnia następnego po dniu odebrania przez pożyczkobiorcę przesyłki poleconej zawierającej wypowiedzenie, nadanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. W następnym dniu, po upływie terminu wypowiedzenia umowy, całość zadłużenia z tytułu umowy stawała się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od którego (...) SA nalicza i pobiera odsetki według zmiennej stopy procentowej zadłużenia przeterminowanego.

W związku z zawarciem przez pożyczkobiorcę umowy ubezpieczenia, pozwany upoważnił (...) SA do pobrania w dniu postawienia pożyczki gotówkowej do jego dyspozycji, z kwoty udzielonej pożyczki gotówkowej, jednorazowej składki ubezpieczeniowej na poczet Umowy na Życie oraz Umowy U. Dochodu albo Inwalidztwa. Składka ubezpieczeniowa pobierana była z góry za cały okres ochrony.

(umowa pożyczki k. 24-26, polisa k. 27-28, harmonogram spłat pożyczki k. 30-31)

Pismem z dnia 28 sierpnia 2017 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 981,64 zł tytułem zadłużenia wymagalnego z tytułu umowy pożyczki numer (...) w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania pisma. Jednocześnie pozwany został poinformowany, że niedotrzymanie warunków określonych w umowie upoważnia (...) SA do wypowiedzenia umowy i postawienia niespłaconej należności w stan wymagalności. Pozwany został też poinformowany o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania pisma.

(kserokopia pisma k. 75)

W związku z niuregulowaniem zaległości w spłacie pożyczki, pismem z dnia 25 września 2017 roku, doręczonym w dniu 9 października 2017 roku, powód wypowiedział M. J. umowę pożyczki numer (...) w części dotyczącej warunków spłaty z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

W treści pisma pozwany został poinformowany, że wypowiedzenie umowy pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty oznacza obowiązek spłaty zadłużenia z upływem terminu wypowiedzenia. Brak spłaty zadłużenia wymagalnego w okresie wypowiedzenia spowoduje, że cała kwota kredytu wraz z odsetkami i opłatami stanie się przeterminowana i wymagalna.

W piśmie tym zawarto informację, że zadłużenie wymagalne wobec (...) SA w wysokości wg stanu na dzień wystawienia wypowiedzenia wynosi 945,80 zł i obejmuje odsetki od zadłużenia przeterminowanego – 2,75 zł, zaległe odsetki – 391,18 zł, kapitał zaległy – 551,87 zł. Zadłużenie niewymagalne na dzień wystawienia pisma wynosiło 18.265,70 zł.

Pozwany został poinformowany, że spłata zadłużenia wymagalnego w kwocie 945,80 zł, bieżącej raty podanej w zawiadomieniu o wysokości rat zapadających po dniu wystawienia wypowiedzenia, naliczonych odsetek od zadłużenia wymagalnego w okresie od daty pisma do dnia spłaty zadłużenia wymagalnego, oraz zaległej składki ubezpieczeniowej (w przypadku osób które przystąpiły do ubezpieczenia i nie uiściły kwoty składki ubezpieczeniowej), spowoduje, że wypowiedzenie traci moc. W piśmie podano, że aktualną wysokość wymagalnego zadłużenia należy uzgodnić z (...) SA w dniu faktycznej spłaty zadłużenia.

(wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 32-33v)

Podczas rozmowy z pracownikiem terenowym M. J. zawarł porozumienie w spłacie wierzytelności wynikającej z zawartej z powodem umowy pożyczki numer (...), które zostało potwierdzone pismem z dnia 15 grudnia 2017 roku. W porozumieniu strony ustaliły, że pozwany miał dokonywać wpłat na poczet spłaty wierzytelności w wysokości nie mniejszej niż w kwocie 550 zł w terminie do 15-go dnia każdego miesiąca począwszy od 15 stycznia 2018 roku, zaś powód miał w tym czasie (na kolejne miesięczne okresy) wstrzymać się od prowadzenia działań przed sądami i organami egzekucyjnymi związanych z odzyskaniem wierzytelności. Strony ustaliły, że w przypadku braku jakiegokolwiek wpłaty na ustalonych warunkach, porozumienie przestanie obowiązywać, a (...) SA bez uprzednich wezwań, wznowi prowadzenie działań przed sądami i organami egzekucyjnymi związanych z odzyskaniem wierzytelności. Zawarte porozumienie nie stanowiło odnowienia zobowiązania.

W treści zawartego porozumienia pozwany uznał wierzytelność, której zadłużenie na dzień 15 grudnia 2017 roku wynosiło 15.378,48 zł, w tym z tytułu kapitału kwotę 14.897,77 zł oraz z tytułu odsetek kwotę 480,71 zł. Pozwany zobowiązał się spłacić taką kwotę zadłużenia na ustalonych w porozumieniu warunkach wraz z dalszymi odsetkami

naliczanymi w stosunku rocznym według zmiennej stopy procentowej tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych tj. 14% w stosunku rocznym.

(porozumienie k. 85-85v)

M. J. posiada wobec powoda nieuregulowane zadłużenie z tytułu umowy pożyczki numer (...) z dnia 20 lipca 2016 roku według stanu na dzień 23 listopada 2018 roku w kwocie 13.901,12 zł, na którą składają się: 13.216,75 zł tytułem należności głównej, 684,37 zł tytułem odsetek naliczonych zgodnie z umową do dnia 23 listopada 2018 roku. W dniu 11 lipca 2018 roku pozwany dokonał ostatniej wpłaty na poczet zadłużenia wynikającego z umowy. W dniu 14 listopada 2017 roku na rachunek pożyczki nastąpił zwrot części składki ubezpieczeniowej w wysokości 3775,96 zł, która została zaliczona na poczet zadłużenia.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 19, historia operacji k. 34-35v, zestawienie operacji k. 69-70, umowa pożyczki k. 24-26, polisa k. 27-28, harmonogram spłat pożyczki k. 30-31, wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 32-33v)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie okolicznością bezsporną było zawarcie przez strony w dniu 20 lipca 2016 roku umowy pożyczki numer (...).

Ogólne uregulowanie umowy pożyczki zawiera art. 720 § 1 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Natomiast za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, którą kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi (art. 3 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim – Dz.U. z 2019 r poz. 1083). Istotą umowy pożyczki jest zatem zgodnie z powyższym przepisem, obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę przeniesionej na jego własność określonej ilości pieniędzy. Określony wolą stron stosunek zobowiązaniowy rodzi odpowiedzialność pozwanego za niewykonanie istniejącego zobowiązania.

Zdaniem Sądu powód udowodnił istnienie i ważność tego stosunku oraz jego treść.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanego należy wskazać, iż zgodnie z art. 505³² § 1 k.p.c. w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód powinien wskazać dowody na poparcie swoich twierdzeń. Dowodów nie dołącza się do pozwu. Przepisu art. 128 k.p.c. nie stosuje się. W zd. 2 powołanego przepisu ustawodawca wyraził zakaz dołączania jakichkolwiek dowodów do powództwa wniesionego za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. W tym przypadku mowa jest o dowodach rzeczowych, które mogłyby być załączone do pisma procesowego, np. dowody z dokumentów, rysunków, map, danych na nośniku informatycznym. Istotne jest także to, że ustawodawca w żaden sposób nie sankcjonuje niespełnienia przez powoda wymogu wskazania dowodów, a tym bardziej ich nieprecyzyjnego opisanie. Jedyną sankcją cywilnoprocesową wydaje się to, że brak precyzji powoda w opisanie dowodów bądź podanie przez niego nieprawdziwych danych narazi go na wniesienie sprzeciwu przez pozwanego (wyr. SA w Lublinie z 9.4.2014 r., I ACA 844/13, L.). Chybione są zatem zarzuty pozwanego wniesione w sprzecznie odnośnie nieudowodnienia żądania pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Na tym etapie postępowania powód miał wskazać dowody na poparcie swoich twierdzeń, nie miał jednak możliwości ich złożenia.

W toku dalszego postępowania toczącego się na skutek wniesienia sprzeciwu powód złożył umowę pożyczki, harmonogram spłat, historię operacji na rachunku bankowym pozwanego, wszelkie pisma i monity kierowane do pozwanego od momentu zaprzestania przez niego regularnej spłaty zadłużenia, jak również przedstawił wyciąg z ksiąg

bankowych. Z treści załączonych dokumentów wynika jasno iż roszczenie powoda było wymagalne. Jak wynika z umowy powód mógł wypowiedzieć umowę w przypadku niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie, takich jak terminowa spłata należności. Termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni i liczony był od dnia następnego po dniu odebrania przez pozwanego przesyłki poleconej zawierającej wypowiedzenie.

W ocenie Sądu pismem z dnia 25 września 2017 roku doszło – wbrew twierdzeniom pozwanego - do skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki. W istocie dostrzegana jest w judykaturze rozbieżność poglądów w zakresie dopuszczalności złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu połączonego z wezwaniem do zapłaty, które jednocześnie ewentualną zapłatę zadłużenia uznaje jako warunek rozwiązujący, jednakże Sąd stoi na stanowisku, że takie warunkowe wypowiedzenie jest dopuszczalne. Przede wszystkim wyjaśnić trzeba, że zgodnie z art. 89 k.c. powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej (również jednostronnej czynności prawnej jaką pozostaje wypowiedzenie umowy) można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunku), chyba że nie zezwala na to ustawa, albo wynika to z właściwości tej czynności prawnej. Nie ulega wątpliwości, że brak jest ustawowego zakazu wypowiedzenia umowy o kredyt pod warunkiem, co do zasady możliwe również pozostaje zastrzeżenie warunku potestatywnego, czyli uzależniającego skutki czynności prawnej od zachowania drugiej strony umowy, w tym też od spełnienia przez nią świadczenia. Judykatura przyjmująca niedopuszczalność dokonania wypowiedzenia umowy o kredyt z zastrzeżeniem warunku wskazuje przede wszystkim na brak jednoznaczności w zakresie określenia sytuacji kredytobiorcy, do którego adresowane jest warunkowe wypowiedzenie umowy, a którego interesy muszą również podlegać stosownej ochronie i który ma prawo do pełnego rozeznania we własnej sytuacji prawnej (choćby w zakresie oznaczenia daty skutku wypowiedzenia). Argument powyższy nie może jednakże dotyczyć przedmiotowego sporu, albowiem z treści wypowiedzenia dokonanego przez powoda w sposób jednoznaczny wynika, że pozwany może dokonać spłaty wskazanego w jego treści zadłużenia w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma, zaś jeżeli tego nie uczyni nastąpi wypowiedzenie umowy przez powoda z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia. W treści pisma podano jaka jest kwota wymagalna na dzień wystawienia pisma i jakie należności należy uiścić na dzień faktycznej spłaty. Sytuacja prawna pozwanego pozostaje zatem w pełni jasna, oznaczenie dnia, w którym nastąpiło skuteczne wypowiedzenie umowy kredytu nie sprawia żadnych trudności, zaś zastosowana przez powoda konstrukcja wypowiedzenia w istocie jest dla pozwanego zdecydowanie korzystniejsza niż wypowiedzenie umowy bez warunku. (tak też Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 9 września 2019 roku w sprawie o sygn. akt V ACa 265/19).

Przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu powód doręczył pozwanemu wezwanie do dokonania spłaty, w którym zawarta została informacja o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia, o którym mowa w art. 75c ustawy – Prawo bankowe, który wszedł w życie z dniem 27.11.2015 r. na mocy ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854).

Pozwany w żaden sposób nie odniósł się do złożonych przez powoda dokumentów na okoliczność wysokości dochodzonej kwoty. Samo kwestionowanie tej wysokości, bez przynajmniej próby podważenia wiarygodności stwierdzającej ją dokumentacji bankowej, nie daje jeszcze podstaw do oceny sytuacji procesowej danej sprawy, jako wymagającej pozyskania wiadomości specjalnych. W sporach pomiędzy bankami, a kredytobiorcami wysokość zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu powinna w pierwszym rzędzie zostać ustalona w oparciu o dokumenty prywatne będące w posiadaniu stron umowy o kredyt, skoro co do zasady wszystkie czynności prawne i faktyczne podejmowane w jej ramach są odpowiednio dokumentowane i znajdują swoje odzwierciedlenie w bankowym systemie informatycznym. W praktyce orzeczniczej zdarzają się wprawdzie przypadki, w których określenie wysokości zadłużenia z umowy kredytowej może wymagać posiadania wiadomości specjalnych, jednak dotyczy to z reguły umów powiązanych ze stosowaniem bardziej skomplikowanych instrumentów finansowych, a nie powszechnie zawieranych umów o kredyt w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie znajduje uzasadnienia postulat, aby w każdej sprawie, w której przedmiotem jest żądanie zapłaty niespłaconego i postawionego w stan wymagalności kredytu, niejako „profilaktycznie” dokonywać sprawdzenia wysokości zadłużenia z wykorzystaniem dowodu z opinii biegłego sądowego tylko z tej przyczyny, iż taki wniosek zgłosił pozwany dłużnik, który nota bene nie sformułował żadnych

zarzutów przeciwko przedstawionemu wyliczeniu. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z dnia 28 września 2018 r. I ACa 329/18).

Z załączonych w niniejszej sprawie dokumentów wynika, że powód prawidłowo określił żądanie. Wysokość dochodzonego roszczenia wynika z wyciągu z ksiąg bankowych, który zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy - Prawo bankowe w postępowaniu cywilnym nie ma wprawdzie mocy urzędowej, przewidzianej w art. 244 k.p.c., stanowi jednak dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie razem ze wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. Poza wyciągiem z ksiąg bankowych powód przedstawił szereg innych opisanych wyżej dowodów z dokumentów dotyczących przedmiotowej umowy pożyczki, które należy oceniać kompleksowo. Przy tej ocenie nie można pomijać tego, że dokumenty te zostały sporządzone przed podmiot profesjonalnie zajmujący się udzielaniem pożyczek i kredytów (tj. przez Bank), w ramach przyznanych mu w tym zakresie kompetencji ustawowych, a nadto podlegający w tym zakresie rygorystycznemu nadzorowi państwowemu, co także przemawia za ich wiarygodnością.

Po załączeniu dokumentów pozwany nie wskazał na takie okoliczności, które mogłyby choćby poddać w wątpliwość przedstawioną przez powoda kalkulację zadłużenia. Ponadto, pozwany nie wykazał, aby skorzystał skutecznie z uprawnienia do złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia o którym mowa w art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe – t.j. Dz.U. z 2018r poz. 2187. Przedstawione przez powoda rozliczenie wskazuje wysokość zadłużenia obejmującą należność główną w wysokości 13.216,75 złotych i odsetki w kwocie 684,37 złotych obliczone do dnia złożenia pozwu. Wysokość odsetek umownych zwykłych wyraźnie wynika z umowy pożyczki.

Zgodnie z art. 481 § 2¹ kc maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Natomiast możliwość naliczania dalszych odsetek za opóźnienie, liczonych od zaległych odsetek, powstaje z chwilą wytoczenia powództwa o te odsetki – reguluje to art. 482 § 1 k.c.

Pozwany zobowiązał się zapłacić odsetki od nieterminowych płatności według zmiennej stopy procentowej w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 14% w stosunku rocznym. Żądanie dotyczy odsetek naliczonych przez stronę powodową do dnia wniesienia pozwu.

W świetle powyższego uznać należało, że brak było podstaw aby kwestionować odpowiedzialność pozwanego w niniejszej sprawie, strona powodowa wykazała dochodzone roszczenie w zakresie kwoty objętej pozwem.

Zaznaczyć należy nadto, że w porozumieniu, które pozwany zawarł z powodem, a którego warunki stwierdzono pismem z dnia 15 grudnia 2017 roku, a zatem już po wypowiedzeniu umowy, pozwany uznał zadłużenie we wskazanej w piśmie kwocie. Dokonywane po tej dacie wpłaty pomniejszyły wysokość należności głównej do kwoty 13.216,75 zł, co wynika z zestawienia operacji k. 69-70. Do dnia 11 lipca 2018 roku pozwany dokonywał wpłat na poczet zobowiązania. Po tej dacie nie nastąpiła już żadna wpłata z jego strony.

Odnosząc się do kwestionowanych przez pozwanego postanowień umowy ubezpieczenia, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że pozwany nie zaoferował żadnych dowodów na okoliczność twierdzenia, że powód uzależnił zawarcie umowy pożyczki od zawarcia umowy ubezpieczenia.

Co do zasady zastrzeżenie w umowie zawartej z konsumentem rażąco wygórowanej opłaty za dokonanie określonej czynności, przekraczającej rzeczywiście poniesione koszty, stanowi niedozwoloną klauzulę umowną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i nie wiąże konsumenta. Sprzeczne z dobrym obyczajem jest naruszenie ekwiwalentności świadczeń przy stosowaniu wobec konsumentów opłaty, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty, co godziło w ich słuszny interes. Koszt składki ubezpieczeniowej określony w przypadku przedmiotowej umowy, przy uwzględnieniu założonego czasu jej trwania (84 miesiące) nie jest wygórowany. Składka ubezpieczeniowa była ekwiwalentna do korzyści, jaką odniósł pozwany z umowy pożyczki oraz do zakreślonego ryzyka, jakie miał ponosić ubezpieczyciel. Umowa ubezpieczenia i jej cel zostały osiągnięte, tj. pozwany był objęty ochroną

ubezpieczeniową przez czas trwania umowy. Po jej zakończeniu niewykorzystana część składki została przeznaczona na poczet spłaty zadłużenia.

Zgodnie z art. 97 kc osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa.

Zważywszy na treść cytowanego uregulowania, nie zasługują na uwzględnienie zarzuty pozwanego związane z niewykazaniem umocowania osób zawierających z nim umowę do działania w imieniu strony powodowej. Użyte w art. 97 kc pojęcie "lokal przedsiębiorstwa przeznaczony do obsługi publiczności" musi być rozumiane szeroko, jako każde miejsce w przedsiębiorstwie, w którym znajdują się osoby i urządzenia służące do kontaktów z klientami i zawierania umów także na odległość.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości, Sąd o kosztach postępowania należnych powodowi orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z powyższym przepisem, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na kwotę zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 174 złotych, opłaty za notarialne poświadczenia odpisów pełnomocnictw w wysokości 7,38 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa. W związku z powyższym należało zasądzić od M. J. na rzecz powoda łączną kwotę 198,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.